

ליד קברו של איזי

אבא יקר,

40 שנה עבדת את הארץ הזאת.

בתחילה בשלחין ואח"כ בגינה - ניתן לומר ב"אחוזת" שלך -
איך אהבת את האדמה הזו...

בדרכך האחרונה היית כמו בחייך: אדם חזק, עקשן, אציל ושקט.
כל-כך רצית לחיות.

אמרו לנו - תחכננו, זה הסוף...

אך הצוות הרפואי לא האמין - איך נלחמת ונשמת - כשחזרו בבוקר
לביה"ח ואתה עדיין נלחם, לא מוותר, למרות היותך כבר מחוסר הכרה.
נחמתנו היא שלפחות לא סבלת בשעות האחרונות. סבלת די והותר בשלוש
השנים שלפני-כן.

איזו אצילות - עד לרגע האחרון לא רצית להטריד אף אחד. על כל עזרה,
אף הקטנה ביותר, אמרת תודה ומכל אחד ביקשת סליחה והתנצלת שאתה
מטריד אותו.

אמרת לי: "אני מעריך מאוד שדחית את הנסיעה שלך, אך לא הייתי
מצד לבקש זאת ממך."

"אבל אבא, תהיינה עוד הרבה הזדמנויות אחרות", ואתה, בכל אופן,
מצטער כל הזמן ומתנצל שאתה מפריע לתוכניות של אחרים.

תודה על שזכיתי באבא כזה.